

кончета бѣхж откъснати. При едно несъзнателно обръшане възнакъ, той порази стидливия погледъ на госпожата съ една непростителна нескромность, за която само случаятъ бѣше виноватъ...

Тая неожидана жива картина тури край на пиршеството на почтеннитѣ хора. Тѣ скокнахж чевръсто, майката повлѣче дѣцата по дирята на мъжа си, безъ да се обърне и поклони поне на будния съсѣдъ.

Бодрото старче скокна, отиде при спящия и го забута грубо, за да го разбуди и вкара въ пѣтя на приличieto... Подиръ една минута великанътъ, засраменъ, исчезна отъ градината.

Току-що изпълни тая мисия на блюстителъ на обществената нравственность, старецътъ се спусна къмъ едни улични хлапета, що се бѣхж промъкнали въ гжсталака и съчехж клончета.

Той и тѣхъ пропжди благополучно.

Па сѣдна на първото си мѣсто, наведе глава надъ пѣсъка и остана замисленъ

XX

Танаско.

Кардашевъ продължаваше да остава прѣдъ една гатанка. Лудъ ли имаше прѣдъ себе си, или нѣкой вдѣтиненъ божи човѣкъ!

Той рѣши да го попита:

— Дѣдо, како правите тука?

Старецътъ се почеса въ тилтъ.

— Каквото ни е работата, отговори той кжсо и сухо.

— Че каква е вашата работа?

— Вардачъ съмъ тука.

— На паметника?